

Benoemingen

Eerwaarde heer Albert VAN DE KERKHOVE, deken van Sint-Niklaas en pastoor van de Sint-Niklaasparochie in Sint-Niklaas, werd daarnaast benoemd tot parochieadministrator van de parochie Heilige Familie in Sint-Niklaas. Hij volgt eerwaarde heer Raf VEKEMAN op die eervol ontslag bekamt en benoemd werd tot aalmoezenier van het rustoord Meulenbroek in Hamme. Dit is in opvolging van eerwaarde pater Jozef Vlieggen, missionaris van het Heilig Hart, die van zijn congregatie een nieuwe opdracht kreeg.

Overlijdens

Op 20 januari is in Aalst eerwaarde heer Firmin DE PELECIJN overleden. Hij werd geboren in Oombergen in 1926 en tot priester gewijd in Gent, 27 jaar later. Hij was leraar aan het Ninoofse Sint-Aloysiuscollege en zondagonderpastoor in Ophasselt (1954) en Iddergem (1959). In 1961 werd hij onderpastoor in Eke en in 1965 in Wondelgem, Sint-Catharina. Later werd hij pastoor in Wondelgem Sint-Goedelieve en Erembodegem. In 1982 werd hij pastoor-deken van Lede. Elf jaar later nam hij er ontslag en werd hij algemeen directeur van de zusters maricolen van Lede. Hij ging op rust op 23 augustus 2000.

Eerwaarde heer Frans DE HOVRE overleed op vrijdag 28 januari. Hij werd geboren in Nederbrakel op 31 mei 1924 en in Gent tot priester gewijd. Dat gebeurde op 3 juni 1950. Hij was leraar aan het Sint-Catharinacollege in Geraardsbergen en aan het Onze-Lieve-Vrouwecollege van Oudenaarde, algemeen directeur van de zusters maricolen van Deinze, parochiaal beheerder van de Sint-Martinusparochie van Deinze-Petegem en aalmoezenier van het rust- en verzorgingstehuis Sint-Jozef.

Cursus (hoofd)animator

Heeft u (klein)kinderen van zestien of ouder die zin hebben om met jongeren op weg te gaan? Dan heeft IJD, Jongerenpastoraal Vlaanderen, misschien de cursus voor hen. In de krokus- en paasvakantie organiseert IJD immers een vorming om animator of hoofdanimator te worden.

Voor meer info, neem contact op met audrey.van.den.bremt@ijd.be of bel haar op 09 235 78 57.

Zin om animator te worden? Het kan. © IJD Gent

SACRAMENTALITEIT

Met vallen en opstaan leven met stille baby's

Zo gewenst, maar niet gekomen. Een koppel spreekt over de leegte van ongebooren kinderen

Eveline COPPIN

Dertien jaar geleden verkochten Bellinda Staelens (49) en haar echtgenoot Patrick Ruyschaert (46) hun nieuwbouwhuis – dat volledig ingericht was voor kinderen – en verhuisden ze naar een boerderij in Ophasselt. Daar planden ze geen kinderkamers meer, omdat de kans dat Bellinda nog zwanger zou geraken, minniem was. Patrick, die enig kind was, vond kinderen vanzelfsprekend, maar niet zo'n noodzaak als zijn vrouw. Zij had altijd deel uitgemaakt en gedroomd van een kroostrijk gezin. In tegenstelling tot Bellinda, die tot twee jaar geleden bleef hopen op kinderen, kon hij het ideaal van een gezin met kinderen sneller loslaten.

–Zette dat jullie relatie erg onder druk?

Bellinda • Het was onze grootste crisis. We konden dat gemis niet echt delen, maar groeiden gelukkig niet uit elkaar. De vriendschap en liefde bleken sterker.

–Wat hielp het meest om die verlieservaring te verwerken?

Bellinda • Tijd. De jaren die erover gingen, sletten het verdriet. Daarnaast vond ik steun bij een bevriend kinderloos echtpaar en bij mijn zus. Als gynaecologe vindt zij het spijtig dat ze mij niet kon helpen. Inspirerend waren ook verhalen van mensen die op een positieve manier omgingen met een moeilijke situatie. Zo las ik in Denise Legrix' *Née comme ça*. Zo geboren, dat je beter kijkt naar wat je hebt, dan naar wat je ontbreekt. Legrix kwam ter wereld zonder armen en benen. Van de Duitse theoloog Dietrich Bonhoeffer onthield ik dat God de leegte leeg laat, maar dat je in je gebed de kracht kan vinden om daarmee om te gaan. Via de geestelijke oefeningen in de Oude Abdij in Drongen leerde ik dan weer dat je moet proberen vruchtbaar te zijn in de situatie die je gegeven is. Ook al heb je die niet gekozen.

–Wanneer hebben jullie die kinderloosheid kunnen aanvaarden?

Bellinda • Met vallen en opstaan leerde ik met die realiteit leven, maar die volledig aanvaarden, zal ik waarschijnlijk nooit. Soms zat ik diep. Het was een lange en stille rouw. Zo vermeed ik lange tijd kraambezoeken, omdat ik er niet met een blij gemoed naartoe kon. Vier jaar geleden gaf ik alle kinderspullen weg die ik bewaard had. Nu kan ik weer genieten van kinderen, ook al zijn dat niet de onze.

Patrick • Een gezin met kinderen is de norm in deze maatschappij, dus je blijft geconfronteerd worden met je anders-zijn. Veel gesprekken gaan ook over kinderen. Daarnaast houden kinderen je jong en bij de tijd.

Patrick Ruyschaert, Bellinda Staelens en Michael, die wekelijks komt helpen op de zorgboerderij. „We willen ons leven openstellen voor kinderen, ook al zijn dat niet de onze.” © Eveline Coppin

Bellinda • Kinderen brengen de buitenwereld mee naar binnen. Automatisch hoor je bij een sociaal netwerk: school, parochie, sportclub. Ouders voeden kinderen op, maar kinderen ook hun ouders, waardoor je als ouder kunt groeien. Dat mis ik.

–Nochtans gaan jullie beroepshalve veel met kinderen om. Bellinda, jij als begeleidster in de schoolpastoraal, Patrick als leerkracht.

Patrick • Ik heb gelukkig een goede band met mijn leerlingen op school. Ook krijg ik veel voldoening in het werken met leerlingen die even niet op school gaan of met kinderen uit een moeilijke thuissituatie die we opvangen op onze zorgboerderij. Maar dat zijn geen vervangkinderen. Hadden we zelf kinderen, dan had ik in hen niet zoveel tijd en energie kunnen steken.

Bellinda • De kinderen die we opvangen, dienen niet om de leegte op te vullen die ongebooren kinderen nalieten. Maar we willen een deel van onszelf geven aan jongeren zowel als ouderen.

–Twintig procent van de koppels kampt met vruchtbaarheidsproblemen. Toch is infertiliteit nog vaak een taboe. Hebben jullie dat ook ervaren?

Bellinda • Mensen reageren vaak onwennig en dikwijls valt het gesprek stil. Sommigen komen met oplossingen aandragen of bieden goedkope troost, zoals „Geen kinderen, geen zorgen”. Het best doen mensen heel gewoon. Als wij mogen meegenieten van be-

levenissen met kinderen en zo betrokken worden bij een gezin, zijn we minder een buitenstaander. Toch kan ons verhaal ook helpen om zorgen met kinderen te relativeren. Mijn zus zal bijvoorbeeld vaak naar me bellen met een vraag of probleem, omdat ze vindt dat ik objectiever en rustiger naar de kinderen kijk.

„Je kunt beter kijken naar wat je hebt, dan naar wat je mist”

–Overwogen jullie medische ingrepen of adoptie?

Bellinda • Ik wilde graag kinderen adopteren, maar we hadden jammer genoeg in onze omgeving geen voorbeeldgezinnen. Daardoor geraakten we er samen niet uit. We engageerden ons toen voor twee financiële adopties. Gedurende vijf jaar ving Lea op, een Afrikaans pleegkindje uit een vluchtelingengezin. Dat waren heel gelukkige momenten, maar ik had telkens moeite met het afscheid, omdat ik me te veel aan haar hechtte. Dat was niet makkelijk voor Patrick.

Patrick • We begonnen ook aan een in-vitrofertilisatiepoging, maar dat bleek niet onze weg. Een kind zagen we ook altijd als een geschenk, niet als iets maakbaars. Dat heeft te maken met mijn geloof en het leven op een boerderij. Leven is iets dat je gegeven wordt

en waar altijd bepaalde beperkingen en grenzen aan zijn.

–Hielp jullie geloof om met die onvruchtbaarheid om te gaan?

Bellinda • Ik had het lang moeilijk met religieuze uitspraken en culturen waarin onvruchtbaarheid geassocieerd wordt met straf of zonde. Hier mis ik het meeleven met het verdriet van kinderloze echtparen. In verhalen kan er dan misschien een happy end komen met een onverwachte geboorte, maar in het leven is dat zelden het geval. Zadel mensen dus niet op met schuldgevoelens, omdat ze niet beantwoorden aan de algemene norm. Dat de dienst Gezinspastoraal van het bisdom tijdens de voorbije advent- en kerstperiode ook aandacht had voor kinderloze echtparen in die typische familiedagen, was voor mij een teken van echte pastorale nabijheid. Dat is ook het geloof dat ons door de moeilijkste tijd geholpen heeft, dat zelfs in de grootste leegte Iemand om ons geeft.

Op www.gezinspastoraal.be/210/kinderen-krijgen/kinderwens/onvervulde-kinderwens vindt u naast artikels, getuigenissen en publicaties over ongewenste kinderloosheid ook tips over hoe u als vriend, familielid of kerkgemeenschap kunt omgaan met mensen die geen kinderen hebben. Meer info ook op www.deverdwaaldeoie.vaar.be. Met vragen kunt u altijd terecht bij de dienst Gezinspastoraal, 09 235 78 63, www.gezinspastoraal.be.

Genezen om te vergeven

Samen met andere gekwetsten negen avonden op weg gaan om dichter tot vergeving te komen. Die kans biedt de Groeigroep in vergeving

- ▶ Gebaseerd op model van psycholoog en priester Jean Monbourquette
- ▶ Alleen door vergeving kunnen mensen geheeld worden
- ▶ Gesprek, nieuwe inzichten en meditatie bieden kansen om te groeien in vergeving

Katie VELGHE

„Ik wil mijn broer niet meer ontmoeten.” „Als ik denk aan de manier waarop mijn relatie eindigde, voel ik me nog steeds bitter.” „Waarom moest mijn moeder eerst sterven en niet mijn vader? Hij trok zich niets aan van zijn kinderen en zijn vrouw, kwetste haar zwaar, geestelijk zowel als lichamelijke.”

Deze woorden zijn van gekwetste mensen en kwamen aan de oppervlakte tijdens de Groeigroep in vergeving. Die groeigroep komt dit jaar voor de elfde keer bijeen. Al meer dan honderd mensen volgden dit aanbod van vorming, gesprek en bezinning. Zij wilden groeien in vergeving en aldus pijnlijke ervaringen een andere en zinvolle plaats geven in hun leven. Gedurende een pelgrimage van negen avonden volgden ze de twaalf stappen in vergeving, zoals priester-psycholoog Jean Monbourquette die beschreef.

Iedere mens wordt gekwetst door anderen. Soms zijn die kwetsuren diep en pijnlijk, zeker als ze veroorzaakt werden door mensen die het vertrouwen genoten. Verbittering, wrok en schuldgevoelens kunnen dan het zelfbeeld, geluk, nieuwe relaties en zelfs de gezondheid aantasten.

Wie het evangelie leest, kan er niet omheen: voor Jezus is vergeving een sleutelbegrip. In veel genezingsverhalen vergeeft Hij eerst de zonden van de mens die voor Hem staat. En Hij herinnert er ons voortdurend aan dat ook wij moeten vergeven. Enkel door vergeving kan een einde komen aan de negatieve spiraal van vergelding of stille verbittering. Alleen door vergeving kunnen mensen worden geheeld.

Om te kunnen vergeven, moeten mensen echter soms eerst genezen van heel wat onverwerkte pijn. Op weg gaan in de groeigroep betekent dan ook leren liefdevol omgaan met zichzelf. Dit begint met stappen doen om het onrecht een halt toe te roepen. Vergeving betekent immers allerm minst dat onrecht mag worden toegedekt. Erkennen dat je gekwetst bent, leren omgaan met wrok- en schuldgevoelens, je pijn delen met andere – pas door dit werk te doen, kunnen mensen groeien in vergeving.

Toch is vergeving nooit het resultaat van eigen werk. Er moet puin geruimd worden, maar alleen om plaats te maken voor de ervaring van Gods onvoorwaardelijke liefde voor iedere mens. Vergeving is een geschenk. Pas

Alleen door vergeving kan de negatieve spiraal van vergelding of stille verbittering worden gestopt. © Van Parys Media

wie het geschenk in ontvangst heeft genomen, kan het van harte doorgeven.

De Groeigroep in vergeving biedt inzichten in het hart van mensen en in wat vergeving kan zijn. Er is eveneens ruimte voor

bezinning, meditatie en gebed. Voor wie dit wenst, is er de gelegenheid om ervaringen uit te wisselen met tochtgenoten. Hun ondersteunende kracht is van onschatbaar belang. Dat vindt ook een van de deelnemers: „De

groep is een meerwaarde. Je bent er mens met de mensen en leert van de anderen. De verhalen van anderen helpen ook om jouw problemen te relativeren. Je bepaalt zelf wat je kwijt wilt. Ook positief was dat de begeleiders een sfeer van vertrouwen schiepen.”

Vergeving betekent allerm minst dat onrecht mag worden toegedekt

De groeigroep was voor deze deelnemer een positieve ervaring: „Ik heb veel opgestoken over mezelf en mijn vader. Ik leerde aanvaarden dat mijn vader is wie hij is. Eenmaal trok ik samen met mijn zus naar hem thuis. Dat zou ik niet gedaan hebben, mocht ik de cursus niet hebben gevolgd. Een bijzondere stap in het proces naar vergeving.”

Jean Monbourquette verwoordt vergeven als volgt: „Het is een lange reis, een veelvoud van kleine stappen. We slepen de luidruchtige last van pijnlijke herinneringen en kwetsuren met ons mee. En uiteindelijk ontvangen we bevrijding en genezing.”

Negen dinsdagavonden, van 26 april tot 21 juni, in het Sint-Paulusseminarie in Mariakerke (Beekstraat 1), telkens van 19 tot 22 uur. Voor info en inschrijvingen: bel dienst Gezinspastoraal op 09 235 78 63 of stuur een e-mail naar katie.velghe@kerknet.be.

Blij bloemen

Een prachtige ruiker rozen. Dat gaf u voor Valentijn misschien wel een geliefde cadeau. Maar wist u dat de schoonheid van een roos vaak in schril contrast staat met de manier waarop ze wordt gekweekt?

Steeds meer bloemen in onze winkels komen uit het Zuiden. Daar worden ze vaak geteeld onder schrijnende arbeidsomstandigheden. Ook het milieu heeft te lijden onder de bloemeteelt en -distributie. Daarom ijvert de Europese campagne *Blij bloemen* sinds 2009 voor een respectvolle behandeling van werknemers en voor een verantwoord gebruik van pesticiden, meststoffen en water. De campagne zet consumenten aan om te kiezen voor bloemen met een label dat 'eerlijke bloemen' bekrönt. Deze meneer heeft die boodschap alvast begrepen en kiest voor blij bloemen uit het *Flower Label Program*. Wij de rozen, de mensen in het Zuiden de doornen? Eerlijk bloeit het langst. (EC)

© Kristof Ghyselinck